

БРАТЯ ГРИМ

ВРЕТЕНО, СОВАЛКА И ИГЛА

Превод от немски: [Неизвестен], 1995

chitanka.info

Имало едно време девойка, която още като невръстно дете останала кръгло сираче. В края на селото в малка къщичка живеела нейната кръстница, която изкарвала прехраната си с предене, тъкане и шиене. Старицата взела при себе си клетото дете, научила го да работи и го възпитала във всички добродетели. Ала когато момичето навършило петнадесет години, тя се разболяла, извикала го до леглото си и казала:

— Мила дъще, чувствам, че краят ми приближава. Оставям ти къщичката, в която ще бъдеш защитена от неслодите на времето. Освен това ти оставям вретено, совалка от стан и игла, с които ще си изкарваш честно хляба.

След това я благословила и рекла:

— Бъди добра, така ще сполучиш.

После затворила очи. Когато я погребвали, девойката вървяла след ковчега и плачела горчиво.

Момичето останало да живее в малката къщичка сам-само. Работело усърдно и сякаш във всичко му помагала благословията на добрата старица. Ленът в килера се увеличавал от само себе си, а щом изтъчело кърпа или килим, или пък ушиело риза, веднага се явявал купувач, който плащал богато. Момичето работело и благодарение на труда си не изпитвало лишения, дори имало възможност да отдели по нещичко настрана.

По това време синът на царя тръгнал да обикаля страната, за да си търси годеница. Момичето не трябвало да бъде бедно, а самият той не искал избраницата му да бъде богатата. Накрая рекъл:

— Ще взема за жена тази, която едновременно е най-богатата и най-бедната.

Щом стигнал в селото, където живеело сирачето, попитал коя девойка е едновременно най-богатата и най-бедна. Селяните най-напред му казали името на най-богатата, а най-бедната, продължили те, е девойката, която живее в края на селото в малка къща.

Богатата седяла пред къщната врата, облечена в скъпи дрехи, и щом царският син приближил, тя станала, тръгнала към него и се поклонила. Той я огледал, не казал нито дума и подкарал коня си нататък. Щом стигнал пред къщата на бедната девойка, заварил момичето да седи в стаичката си. Той спрял коня си и надникнал през прозорчето. Видял, че девойката седи пред предачното колело и

усърдно преде. Тя погледнала и като видяла царския син да наднича в стаята, изчервила се, свела очи и продължила да преде. Дали нишката е била равномерна, не знае, но тя прела, докато царският син не отминал с коня си. Тогава отишла до прозореца, отворила го, рекла:

— Толкова е горещо в стаята! — и гледала след него, докато все още можели да се различат белите пера на шапката му. После отново се захванала за работа. Спомнила си една песен, която кръстницата ѝ пеела, когато работела, и запяла:

*„Вретено, вретено, излез в този час
и върни женеха обратно у нас.“*

И знаете ли какво се случило? Вретеното в същия миг изскочило от ръката ѝ и излязло през вратата. Девойката с учуден поглед го проследила и видяла, че то весело танцува из полето и тегли след себе си златиста нишка. Не след дълго изчезнало от очите ѝ. Тя вече нямала вретено, затова взела совалката, седнала на тъкачния стан ѝ захванала да тъче.

А вретеното продължило да танцува нататък и тъкмо когато нишката щяла да свърши, стигнало до царския син.

— Какво виждам? — извикал той. — Вретеното сякаш иска да ми покаже пътя!

Обърнал коня си и го подкарал обратно след златистата нишка. А девойката седяла на стана и пеела:

*„Совалке, совалке, хубаво тъчи,
женеха към мене ти насочи.“*

Совалката изскочила от ръката ѝ и излязла навън. Пред прага на къщата тя започнала да тъче най-красивия килим на света. От двете страни цъфтели рози и лилии, в средата върху златна основа се извивали зелени клони, сред тях подскачали диви и питомни зайчета, елени и сърни, а по клоните били накацали пъстри птици. Совалката сновяла насам-натам и килимът сякаш сам се изтъкавал.

И тъй като совалката излязла навън, девойката се заела да шие. Държала иглата в ръка и пеела:

*„Игличке, игличке, ший ти добре,
женихът вкъщи нека да спре.“*

Иглата изскочила от пръстите ѝ и почнала да лети насам-натам из стаята бързо като светкавица, сякаш в ръцете на невидими духове. Не минало много време и масата и пейките се покрили със зелени покривки, столовете с кадифе, а на прозорците се повесили копринени пердета. Щом иглата направила последния бод, девойката видяла през прозореца белите пера на царския син, когото вретеното водело след себе си. Той слязъл от коня, закрачил по килима към къщата и влязъл в стаята, където сирачето седяло в бедната си рокля, но пламтяло като роза.

— Ти си най-бедната, но в същото време и най-богатата девойка — рекъл ѝ той. — Ела с мен, искам да станеш моя жена.

Тя мълчаливо слушала, но му подала ръката си. Младият мъж я целунал, качил я на коня си и я отвел в царския дворец. Там отпразнували сватбата си.

А вретеното, совалката и иглата били пазени в царската съкровищница в знак на голяма почит.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.